

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a z členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **J.**, bytom P., zast. JUDr. E., advokátkou, B., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát**, Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-64-1/DI-1-2008 zo dňa 20. mája 2008 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/88/2008-38 zo dňa 23. apríla 2009 takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/88/2008-38 zo dňa 23. apríla 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. KRP-64-1/DI-1-2008 zo dňa 20. mája 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. p.: ORP-P-151/1-ODI-2008 zo dňa 13. marca 2008 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších

predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

S poukazom na zistenie, že v správnom konaní bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie, ktoré viedlo k správnym právnym záverom, krajský súd žalobu zamietol.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. a/ a § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov.

Krajský súd uviedol, že nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe ich vykonania a ich vyhodnotenia. Tvrdenie žalobcu, že podľa neho on prichádzal z vedľajšej cesty na hlavnú cestu, ale sa pripájal do pripájacieho pruhu nie je podľa krajského súdu dôvodná, pretože z obsahu administratívneho spisu a predovšetkým z vykonaného dokazovania ale aj odborného vyjadrenia znalca, žalobca, ktorý prichádzal z vedľajšej cesty na hlavnú cestu nenapájal sa prostredníctvom príjazdového pruhu, pretože v križovatke nie je žiadny pripájací pruh, ale sú tam súběžne po hlavnej ceste iba dva jazdné pruhy.

Krajský súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, ktorý spochybňoval záver znalca, pretože odborné vyjadrenie vychádza z popisu situácia na mieste nehody ako aj z toho, aké je skutočné dopravné značenie na križovatke ulíc Slanecká cesta a Rovníková, kde došlo k dopravnej nehode.

Skutkové zistenia správnych orgánov neboli spochybnené a krajský súd mal za to, že zistenie stavu vecí v správnom konaní bolo objektívne a vykonané dôkazy sú logickým možným skutkovým záverom ku ktorému dospeli správne orgány. Preto námietky žalobcu vznesené v žalobe hodnotil ako skutkovo a právne bezvýznamné.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom uviedol, že naďalej zotrváva na presvedčení, že žiadne dopravné predpisy neporušil a teda dopravnú nehodu nezavinil, ale zavinil ju vodič autobusu, ktorý náhle vošiel z ľavého jazdného pruhu do jeho pravého pripájacieho pruhu, v ktorom sa celým vozidlom nachádzal, bez ukazovateľa zmeny smeru jazdy a bez toho, aby sa presvedčil či neohrozí vodiča jazdiaceho v pravom

jazdnom pruhu, do ktorého prechádza. Keď si vodič autobusu oneskorene všimol, že sa nachádza v pravom jazdnom pruhu, rýchle strhol riadenie späť doľava, pričom zadná časť autobusu tak narazila do jeho vozidla. Následkom porušenia týchto povinností vodiča autobusu došlo k vzniku dopravnej nehody, ktorej bol on účastníkom.

Krajskému súdu vyčítal, že sa nevysporiadal s jeho argumentmi uvedenými v žalobe a že správny orgán nesprávne posúdil označenie križovatky zvislým a vodorovným dopravným značením a v dôsledku toho nesprávne vyvodil záver o porušení právnych predpisov oboch účastníkov dopravnej nehody. Správny orgán podľa žalobcu nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že pri vjazde na križovatku vychádzal z vedľajšej cesty na hlavnú a mal tak jednoznačne povinnosť dať prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ceste.

Z organizácie križovatky je však podľa žalobcu zrejماً skutočnosť, že on síce vychádzal z vedľajšej cesty, avšak použil pri tom pripájací pruh, ktorý slúži na plynulé zaradenie sa vozidla, idúceho z vedľajšej cesty, do priebežného jazdného pruhu.

V tejto súvislosti žalobca poukázal na ustanovenie § 33 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z.z., podľa ktorého vodič musí pred vjazdom do priebežných pruhov na diaľnici použiť pripájací pruh. Tam, kde pripájací pruh nie je, vodič musí dať prednosť v jazde vozidlám idúcim v priebežných pruhoch.

Žalobca vyjadril presvedčenie, že keďže zákon nikde neupravuje spôsob použitia pripájacieho pruhu inde ako na diaľnici, analogicky bude nevyhnutné použiť práve uvedené ustanovenie zákona.

Žalobca namietal, že znalec nie je oprávnený hodnotiť právne otázky, a teda ani to, či porušil predpisy, pretože sa jedná výlučne o právnu otázku.

Podľa žalobcu, ako uviedol sám znalec, vzhľadom na to, že sa vozidlami po nehode hýbalo, nie je možné analyzovať vzájomný pohyb vozidla a autobusu, situáciu bolo možné posudzovať iba z výpovedí vodičov. Práve s ohľadom na túto skutočnosť v administratívnom konaní navrhoval rekonštrukciu dopravnej nehody na základe výpovede účastníkov, pretože v nej by boli rozpory výpovede vodiča autobusu so skutkovým stavom.

Podľa žalobcu správny orgán sa nevysporiadal s jeho námietkami ohľadne nedostatočne zisteného stavu, neodstránil rozpory vo výpovediach a nezobjektivoval ich žiadnym spôsobom tak, aby znalec na ich podklade mohol zaujať skutočne objektívne stanovisko k posúdeniu príčin dopravnej nehody. Správny orgán nezobral do úvahy výpoveď svedkyne, ktorá bola priamym svedkom nehody a pri posúdení jeho viny vychádzal výlučne z výpovede vodiča autobusu, ktorá nie je jednoznačná a odchyľuje sa v dôležitých detailoch. V prílohe žalobca predložil čestné vyhlásenie menovanej osoby, ktorá v správnom konaní nebola vypočutá s odôvodnením príslušníka polície, že svedkovia z jeho auta nie sú svedkovia. Jej výpoveď je pritom v rozpore s výpoveďou vodiča autobusu tak, ako je v rozpore s jeho výpoveďou a svedkyne V.. Vyjadrenia znalca považuje žalobca za neobjektívne, nakoľko príslušník polície nesprávne zdokumentoval miesto nehody, pretože vôbec nezaznamenal polohu autobusu po zastavení. Pritom práve vzdialenosť vozidiel a ich poloha je základný údaj pre vypracovanie posudku a výpočet rýchlosti jednotlivých vozidiel v čase nehody. Nie je preto podľa žalobcu zrejmé, z akých údajov znalec vychádzal, keď ani z výpovede svedka - vodiča autobusu nevyplýva taký prejazd autobusu cez križovatku, aký použil znalec pri svojich výpočtoch. Znalec okrem toho uvádza šikmý prejazd cez križovatku, no pokiaľ by vodič skutočne šiel šikmo cez križovatku, tak keby malo dôjsť k nehode v čase, keď už autobus bol na zastávke (ako uviedol vodič autobusu), musel by autobus prechádzať cez obrubník.

Žalobca navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca odvolanie proti rozsudku krajského súdu doplnil písomným podaním, doručeným súdu dňa 15.6.2009, v ktorom zopakoval dôvody odvolania proti napadnutému rozsudku s citáciou príslušných ustanovení vyhláška č. 225/2004 Z.z., Správneho poriadku ako aj zákona č. 315/1996 Z.z. ako aj predložil kópie mapy miesta nehody, fotodokumentáciu a náčrt nehody.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný tak, že žiadal rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré

mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného č. p. KRP-64/DI-1-2008 zo dňa 20. mája 2008, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiam Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach č. p.: ORP-P-151/1-ODI-2008 zo dňa 13. marca 2008 a potvrdené rozhodnutie o uznaní viny zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Z administratívneho spisu je zjavné, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu zo dňa 5.12.2007, záznamom o podaní vysvetlenia P. zo dňa 4.12.2007, záznamom o podaní vysvetlenia M. zo dňa 23.11.2007, záznamom o podaní vysvetlenia J. zo dňa 9.12.2007, záznamom o podaní vysvetlenia B. zo dňa 9.12.2007, záznamom dopravnej nehody zo dňa 17.11.2007, zápisnicou o ohliadke miesta dopravnej nehody zo dňa 17.11.2007, rozhodnutím o zadržaní vodičského preukazu zo dňa 19.11.2007, správou o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 10.1.2008, zápisnicou z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 13.3.2008, náčrtkom miesta dopravnej zo dňa a fotodokumentáciou z miesta dopravnej nehody, evidenčnou kartou žalobcu, odborným vyjadrením znalca z odboru cestná doprava zo dňa 7.1.2008.

Je teda zrejme z akých dôkazných prostriedkoch pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

Vykonaným dokazovaním bolo spoľahlivo zistené, že žalobca dňa v čase o 15.10 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Golf ev. č. B. v meste Košice po ul. Poludníkovej v smere jazdy do križovatky s ul. Slanecká cesta po ceste označenej dopravnou značkou „Daj prednosť v jazde“, v čase, keď po ul. Slanecká cesta v smere v smere jazdy od Krásnej po ceste označenej dopravnou značkou „Hlavná cesta“ do križovatky vchádzal autobus zn. Karosa ev. č. K., ktorý viedol vodič P., ktorému žalobca nedal prednosť v jazde, následkom čoho došlo k zrážke medzi vozidlami, čím spôsobil dopravnú nehodu.

Žalobca namietal, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho argumentmi uvedenými v žalobe a že správny orgán nesprávne posúdil označenie križovatky zvislým a vodorovným dopravným značením a v dôsledku toho nesprávne vyvodil záver o porušení právnych predpisov oboch účastníkov dopravnej nehody. Správny orgán podľa žalobcu nesprávne vychádzal zo skutočnosti, že pri vjazde na križovatku vychádzal z vedľajšej cesty na hlavnú a mal tak jednoznačne povinnosť dať prednosť v jazde vozidlu idúcemu po hlavnej ceste.

V danom prípade, však aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok bol dostatočným spôsobom zistený a náležite zdokumentovaný.

Keďže obrana žalobcu v administratívnom konaní bola založená na jeho tvrdení, že dopravnú nehodu zaviniť vodič autobusu, ktorý vošiel náhle z ľavého jazdného pruhu do pravého jazdného pruhu, v ktorom sa nachádzal so svojim vozidlom žalobca, pričom vodič autobusu prešiel do pravého jazdného pruhu bez ukazovateľa smeru jazdy a bez toho, aby sa presvedčil, či neohrozí vodiča jazdiaceho v pravom jazdnom pruhu, správny orgán prvého stupňa zameral dokazovanie (odborným posúdením znalca) na posúdenie vplyvu konania vodiča autobusu P. na dopravnú nehodu, a to podľa verzie žalobcu, (že vodič P. nedal znamenie o zmene smeru jazdy) ako aj podľa verzie vodiča P., (že dal znamenie o zmene smeru jazdy).

Z odborného posúdenia znalca vyplynulo, že na posúdenie situácie nie je podstatné, či vodič autobusu mal, alebo nemal zapnutý ukazovateľ zmeny smeru jazdy doprava, nakoľko križovatkou prechádzal priamo. Znalec upresnil, že pred križovatkou je pre priamy smer jazdy vyznačený iba jeden jazdný pruh a za križovatkou sú dva jazdné pruhy, teda vodič autobusu mohol za križovatkou, ktorú prechádzal priamo pokračovať v jazde v ktoromkoľvek jazdnom pruhu, teda mohol vchádzať aj do pravého jazdného pruhu bez zapnutého ukazovateľa zmeny smeru jazdy.

Na zisteniach prvostupňového správneho orgánu (ktoré si osvojil tak žalovaný ako aj krajský súd) ohľadne priebehu dopravnej nehody a jeho záveroch ohľadne zavinenia nehody, nemohlo mať podľa odvolacieho súdu vplyv ani tvrdenie žalobcu, že vodič autobusu prešiel do pravého jazdného pruhu bez ukazovateľa smeru jazdy a bez toho, aby sa presvedčil, či neohrozí vodiča jazdiaceho v pravom jazdnom pruhu, čím mal zaviniť dopravnú nehodu, **pretože z ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 315/ 1996 Z. z. z ktorého vyplýva, že vodič, ktorý prichádza na križovátku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta.**

Podľa odvolacieho súdu neobstojí ani námietka žalobcu, že síce vychádzal z vedľajšej cesty, avšak použil proti tom pripájací pruh, ktorý slúži na plynulé zaradenie sa vozidla, idúceho z vedľajšej cesty, do priebežného jazdného pruhu, pričom argumentoval nutnosťou použitia analógie § 33 ods. 3 zákona č. 315/1996 Z.z. na danú situáciu.

Ako totiž z fotodokumentácie z miesta nehody vyplýva (z fotografie č. 7 vychádzal aj znalec v odbornom vyjadrení) z vodorovného dopravného značenia križovatky nevyplýva, že by pri vchádzaní z vedľajšej cesty na hlavnú bol pripájací jazdný pruh. Ten by musel byť podľa odborného posúdenia znalca vyznačený po ľavej strane v smere jazdy vozidla idúceho z vedľajšej cesty plnou deliacou čiarou tak, aby doňho vozidlá idúce po hlavnej ceste nemohli tesne za križovatkou vchádzať.

Rovnako neobstojí ani námietka žalobcu, že vzhľadom na to, že sa vozidlami po nehode hýbalo, nie je možné analyzovať vzájomný pohyb vozidla a autobusu a situáciu bolo možné posudzovať iba z výpovedí vodičov.

Znalec pri analýze pohybu vozidiel v úseku nehody totiž vychádzal z toho, že vodič vozidla VW - žalobca narazil do zadného kolesa kĺbového autobusu vo vzdialenosti 14,2 metra od predného obrysu autobusu. Na základe toho ustálil, že do križovatky vchádzal v čase, keď autobus prechádzal pred ním, tzn. že mohol mať vedomosť že ďalším pokračovaním v odbočovaní môže dôjsť ku kolízii jeho automobilu s predchádzajúcim autobusom.

Keďže do križovatky vchádzal z vedľajšej cesty, bol povinný dať prednosť v jazde autobusu a do križovatky mohol vojsť až za autobusom, potom ako by autobus celou dĺžkou prešiel pred ním.

Pokiaľ správne orgány pri posúdení zavinenia predmetnej dopravnej nehody vychádzali zo záverov odborného posúdenia znalca, (že z technického hľadiska bol vznik nehody vyvolaný konaním vodiča J., ktorý vošiel do križovatky v čase, keď pred ním z pravej strany prechádzal križovatkou autobus a do pravého jazdného pruhu odbočil skôr, ako zadná časť autobusu prešla pred ním) a tieto sa stali podkladom rozhodnutia správnych orgánov o uznaní viny žalobcu na predmetnej nehode, nebolo možné správne orgánu vyčítať, že vychádzal z technického hodnotenia vzniku a priebehu dopravnej nehody znalcom, pričom odvolací súd považuje námietku žalobcu, že znalec riešil vo svojom odbornom hodnotení právnu otázku za ničím nepodloženú.

Pokiaľ teda správny orgán vychádzal zo skutkových zistení, (ktoré mal spoľahlivo zistené z vykonaných dôkazov), a to, že žalobca vošiel do križovatky z vedľajšej cesty na hlavnú v čase, keď pred ním z pravej strany prechádzal križovatkou autobus a do pravého jazdného pruhu odbočil skôr, ako zadná časť autobusu prešla pred ním), táto okolnosť bola správnymi orgánmi správne vyhodnotená za príčinu dopravnej nehody.

K námietke žalobcu uplatnenej v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, že správne orgány ani krajský súd nevyhoveli jeho žiadosti o rekonštrukciu dopravnej nehody na základe výpovede účastníkov, a nevypočuli ďalšiu svedkyňu, považuje odvolací súd za dôležité zdôrazniť, že podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. **Vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu (§ 34 ods. 4 správneho poriadku).**

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka. (ods. 2).

Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (ods. 3).

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový správny orgán postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením Správneho poriadku. Pokiaľ považoval správny orgán zistený skutkový stav za dostatočný na základe vykonaného dokazovania a rekonštrukciu dopravnej nehody na základe výpovede účastníkov, resp. vypočutia ďalšieho svedka nenariadil, nepochybil. Odvolací súd dospel tak k záveru, že žalovaný mal dostatok podkladov pre vydanie rozhodnutia o odvolaní a z toho dôvodu sa dôvodne rozhodol nevykonávať ďalšie preukazovanie skutočností, ktoré by už boli zjavne nepotrebné a nadbytočné.

Podľa odvolacieho súdu dokazovaním v prvostupňovom správnom konaní bola jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 3 ods. 2 písm. a/ a § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe ako je uvedené v rozhodnutí oboch správnych orgánov. Podľa § 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 315/1996 Z.z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný) správať sa disciplinovane a ohľaduplne, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky; pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému a dopravno-technickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke a svojim schopnostiam.

Z ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 315/ 1996 Z. z. vyplýva, že vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta.

Pokiaľ teda správny orgán vychádzal zo skutkových zistení, (ktoré mal spoľahlivo zistené z vykonaných dôkazov), a to, že žalobca viedol osobné motorové vozidlo zn. VW Golf ev. č. B. v meste Košice po ul. Poludníkovej v smere jazdy do križovatky s ul. Slanecká cesta po ceste označenej dopravnou značkou „Daj prednosť v jazde“, v čase, keď po ul. Slanecká cesta v smere v smere jazdy od Krásnej po ceste označenej dopravnou značkou „Hlavná cesta“ do križovatky vchádzal autobus zn. Karosa ev. č. K., ktorý viedol vodič P., ktorému žalobca nedal prednosť v jazde, následkom čoho došlo k zrážke medzi vozidlami, čím spôsobil dopravnú nehodu, správne správny orgán vyhodnotil takéto konanie za priestupok žalobcu a podľa § 22 ods. 2 písm. l/ zákona č. 372/ 1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a rozhodol o uložení pokuty vo výške 4.000,- Sk a zákaze činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 4 mesiacov.

Podľa odvolacieho súdu sa krajský súd podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami, ktoré sú totožné s námietkami odvolacími a dospel k správne záveru, že žalobca nebol ukrátený na svojich právach rozhodnutím a postupom správnych orgánov, pretože tieto konali v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniam. Správny je aj záver krajského súdu, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu v rozsahu dôvodov a uvedených v žalobe je v súlade so zákonom, a preto bolo dôvodné žalobu žalobcu zamietnuť.

Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci nepriznal náhradu trov konania.

POUČENIE: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Ing. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová